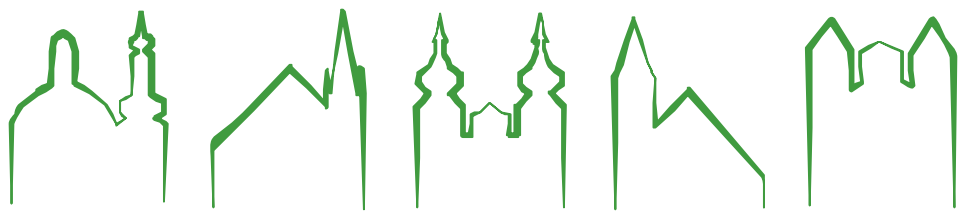

Život farností Znojma

1/2022

Ročník XXXII | Cena 10 Kč

Naši farní Ukrajinci

Ráno 24. února bylo pro mnohé z nás jako pokračování toho nejhoršího snu. Asi málokdo čekal, že Rusko skutečně zaútočí na Ukrajinu a že válka v podobě, jakou známe už jen z učebnic či z vyprávění pamětníků, znovu nabyde v Evropě reálnou podobu. Jak překonat šok, který mě a mé blízké zcela paralyzoval? Jak se vypořádat s tím, že se kousek od našich hranic děje bezprecedentní bezprávi? Je vůbec možné v této situaci něco dělat, nebo nezbyvá než jen bezmocně přihlížet?

Tyto a další otázky se honily hlavou nejen mně, ale i mnoha dalším lidem, kteří odmítli být k současné situaci lhostejní. A pak konečně po několika zoufalých dnech přišel první nápad! Spolu se vzrůstajícím počtem uprchlíků rostl tlak na ubytovací kapacitu. Co třeba využít opuštěnou faru na Dolní České? Stačilo pár telefonátů a mohlo se začít zařizovat. Znovuzprovoznění fary jsme se ujaly s kamarádkami z vokální skupiny Minima. Uklidit pár pokojíčků, vybavit kuchyň a připravit prostory pro maminky a děti nám zabralo jen pár dní. Jako mávnutím kouzelného proutku a s přispěním našich manželů, kteří ochotně montovali dětské postýlky, se podařilo místnosti zútulnit – nechyběly ani hračky, pastelky, dětské vaničky a židličky.

Neuplynul ani týden a všech 19 míst se zaplnilo. Příjezdy ukrajinských maminek s dětmi byly náročné. Často přicestovaly v noci po mnohadenním strastiplném cestování zcela vyčerpaní, vyděšení, hladoví a uplakaní. Stačilo ale jen pár nocí v teple a v bezpečí a naše ukrajinské maminky rozkvetly. Fara ožila dětským smíchem, na farní dvůr přibyla trampolína, z kuchyně se linula vůně rozličných jídel. Maminky, které nemají úplně malé děti, si našly práci, většina z nich chodí na výuku češtiny. Stali se

Novým nejmladším obyvatelem fary u Sv. Kříže je 7 měsíční Vladislav. Společná fotka byla pořízena při oslavě narozenin Vladislavovy maminky. | Foto autorka článku

z nás přátelé – společně už jsme například slavili narozeniny Natalije. Při plánování další oslavy ale jednoznačně zaznívá, že ta se odehraje už na Ukrajině. To je skutečně to největší přání, které od nich často slyšíme – vrátit se co nejdříve zpět domů ke svým nejbližším.

Na faře to funguje a nám začíná vrtat hlavou, co bude dál. 19 ubytovaných je kapkou v moři mezi statisíci dalšími, kteří jsou na cestě. A hned vedle fary je opuštěný a zcela vybydlený dominikánský klášter... Tentokrát to potřebovalo více diplomacie, více telefonátů a argumenty podložené přesným logistickým plánem. A kdo je na logistiku nejlepší? No přece Eliška Kuchařová, paní doktorka na mateřské dovolené, která se svými 4 dětmi zvládla naplánovat, vykomunikovat a zorganizovat zprovoznění celého kláštera. Nejužší tým vytvořila s Ondřejem Lazárkem a poté, co byla Charitou Znojmo a dominikány podepsána smlouva, rozjela se akce nevídaných rozměrů. Zúčastnilo se jí mnoho desítek lidí z řad farníků, skautů, vodáků a dalších Znojmaků. Bylo zorganizováno několik sbírek s konkrétním účelem – vybavit pokoje, kuchyně (včetně kuchyňské linky!), prádelnu, jídelnu. Následně se uspořádaly 3 bri-

gády, během kterých to v klášteře vypadalo jako v mraveništi. Nosily se postele, matrace a skříňe, vrtalo se, šroubovalo se, malovalo se, dekorovalo se. Eliška myslela na všechno – v hlavě nosila vše do posledního šroubku a troufám si tvrdit, že nikdo nezná klášterní zákoutí lépe než ona.

Dalším nenahraditelným pomocníkem posledních týdnů je také pan Pavel Lazárek. Muž, který je vždy tam, kde ho potřebujeme. K dispozici je téměř 24 hodin denně nejen nám, ale i ukrajinským maminkám. Funguje jako správce celého objektu, přebírá dovezený materiál, dokáže okamžitě vyřešit jakoukoli závalu. Jeho nakažlivý optimismus se nevytrácí ani ve chvílích, kdy nás zmáhá únava.

Výsledkem neuvěřitelně obětavé třítýdenní práce bylo 30 pokojů nachystaných pro 60 lidí, opravená sociální zařízení, 3 kompletně zařízené kuchyně, společenská místnost, herna a prádelna. V pondělí 4. dubna, jen pár hodin po finišujících úpravách, se pokoje začínají zaplňovat prvními návštěvníky. Během 6 dní je klášter plný do posledního místa. V klášteře našly útočiště ženy s dětmi, z nichž většina pochází z východu Ukrajiny, z míst nejvíce zasažených válkou. →

Z OBSAHU:

Shrnutí průběhu synody o synodalitě ve farnostech
Příběh louckých premonstrátů

Rozhovor se znojmským pravoslavným farářem

333 slov

otce Ladislava Bublána
z Louky

SMYSL ŽIVOTA – VELIKONOCE?

V čem vidí člověk dnešní doby smysl života? Mají Velikonoce ještě smysl? Člověk nevěřící v Boha často vidí smysl v pouhém užívání života. Jako křesťané ale víme, že pravý život nastane až po smrti a současný život je pouze přípravou na život budoucí. Zcela jistě každý normálně zdravý člověk, ať už věřící nebo nevěřící touží po šťastném životě.

Co když ale do života člověka vstoupí náhle nějaké utrpení? Jak se k tomu postaví člověk věřící a jak člověk nevěřící? Věřící člověk by měl vidět smysl života v Bohu, uvědomuje si totiž, že není na to sám. Kam upře svůj zrak člověk nevěřící, na pomíjivé věci? Jako věřící totiž víme, že Bůh dokonce může dopustit utrpení v životě i jako příležitost k vnitřnímu obrácení k němu, tedy pro vyšší dobro.

Kněz Josef Augustin uvádí příhodná slova: „Naše pýcha nás trápí pomyslením, že nejsme takoví, jakými by nás ona chtěla mít“. Protože je pýcha kořenem všech hříchů, je to právě ona, která nám brání uznat to, že potřebujeme druhé lidi a hlavně Boha. Brání nám v usmíření sama se sebou v mnoha ohledech, brání nám v přijetí pravdy o sobě, o druhých lidech a hlavně uznání Boha jako svrchovaného pána svého života. Proto mají Velikonoce svůj smysl. Ježíš totiž trpěl za nás všechny a předešel nás vzkříšen k Otci. Proto na konci přes všechny zápas čeká naděje v podobě vzkříšení i nás. Bůh skutečně zve každého z nás, abychom jednou měli podíl s jeho synem na životě věčném.

Co by mělo být tedy smyslem pozemského života? Měl by to být jednoznačně Bůh a plnění jeho vůle. Protože pouze v Bohu a plnění jeho vůle lze nalézt duševní klid a pokoj. A to nám všem ze srdce přejí, abychom našli jistotu a pokoj v Bohu, který svět dát nemůže.

Přesně měsíc po ruské invazi, 24. března, byl navíc v kostele sv. Kříže uspořádán koncert na podporu „našich“ Ukrajinců. Před zaplněnými lavicemi vystoupila dětská scholička Souhlásky, skupina Minima a skupina Mosty. Mezi posluchači a zpěváky se během koncertu vytvořil zvláštní pocit sounáležitosti. Snad proto, že v lavicích vedle sebe seděli pomocníci z brigád a ubytované ukrajinské maminky s dětmi...

Společný zpěv ukrajinské lidové písně Oj, Maričko a na závěr hromadně zazpívaná ukrajinská hymna patřily k nejdojemnějším okamžikům celého večera.

Společné foto českých a ukrajinských dětí při benefičním koncertu na podporu uprchlíků.

Radost z koncertu se zmnohosobila po přepočítání dobrovolného vstupného. Vybraná částka 39 000 Kč nám pomůže platit náklady za ubytování na faře i v klášteře.

Nekonečná spirála událostí posledních týdnů nás dostala z covidové letargie – pasivita a postupná ztráta sociálních kontaktů jsou pryč. Návrat do běžného života jsme si představovali jinak, ale nezbyvá než čelit tomu, co přináší další nový den. Stínem všeho toho děsivého, co se kousek od nás děje, ale prosvítá paprsek naděje. Stali jsme se svědky zázraku. Zázraku, který by se nikdy nestal, kdyby mezi námi nebylo velké množství lidí ochotných pomáhat a obětovat svůj čas pro druhé. Zázraku, který umožnil, aby několik desítek ohrožených lidí zažilo pocit bezpečí a klidu. Zázraku, který ukázal to dobré v nás.

Petra Bláhová

Poděkování za nezištnou a obětavou práci patří desítkám dobrovolníků, které nedokážeme všechny vyjmenovat. S některými z Vás jsme se nestihli ani představit a jména jiných jsme neudrželi v paměti. Mnozí jste věnovali nábytek, nádobí do kuchyně, domácí spotřebiče, drogerii, školní potřeby, oblečení, potraviny ad. Jiní jste darovali peníze na nákup potřebného vybavení. A pak tolik dobrovolníků odpracovalo stovky hodin při zařizování jednotlivých místností a potřebných opravách! Že se zvládlo dobrovolnicky během 3 týdnů připravit dominikánský klášter pro ubytování 60 uprchlíků se nám zpětně jeví jako zázrak, ovšem zázrak, který by se neuskutečnil bez Vaší pomoci. Každý z Vás byl důležitým kolečkem v hodinovém strojků, který se nezadrhl, protože byl neustále promazáván touhou pomoci. Poděkovat musíme také ukrajinským maminkám, jež statečně snášejí těžkosti, které na ně válka naložila. Mnohé z nich se dokonce také aktivně zapojují v pomoci novým ubytovaným uprchlíkům. A v neposlední řadě je třeba ocenit i rodinné příslušníky dobrovolníků za jejich pochopení a podporu.

**VELKÉ DÍKY!!!
MÍR UKRAJINĚ A POKOJ VÁM
VŠEM!**

Ohlédnutí za mniškami OP

Komunita mnišek dominikánek žila s námi v klášteře sv. Kříže ve Znojmě třicet let. Na jejich nenápadnou přítomnost jsme si všichni zvykli a cítili jsme se s nimi bezpečně, poněvadž jsme je skrze jejich modlitby za každého z nás i za svět kolem nás považovali za záruku Boží ochrany.

Ne každý ví, o jak vzácnou komunitu jde. Její výjimečnost spočívá v tom, že je zároveň i první komunitou řádu mnišek dominikánek v Čechách a na Slovensku po sto padesáti letech od rozpuštění kontemplativní ženské větve dominikánského řádu císařem Josefem II.

Zajímavé a dobrodružné jsou také počátky nové komunity, neboť Dekret o jejím kanonickém zřízení přišel z Vatikánu

v březnu 1948, tedy měsíc po nástupu komunismu k moci, kdy už bylo pronásledování církve v plném proudu.

Důležitými svědky počátků kontemplativní větve mnišek dominikánek bylo pět nejstarších sester OP. Byly to S. M. Marie Annuntiata Josefa Šromová, S. M. Zdislava Helena Černá, S. M. Markéta Ludmila Rybáková, S. M. Michaela Vlasta Smrčková a S. M. Terezie Věra Brichtová. Všechny se ke svým začátkům vyjádřily v útlé knížce editovaných rozhovorů z let 2012–2014 pod názvem *Jak jsme začínaly*, kterou dala asi před dvěma lety vytisknout komunita mnišek OP v Uherském Brodě především pro vlastní potřeby.

Navzdory různým zvratům, těžkostem

a častému stěhování se každá z těchto sester dožila více než devadesáti let. Pod vedením své priorky sestry Marie Kateřiny Alžběty Bakové OP prožily celé období komunismu a teprve po jeho pádu hledaly stále místo pro svou komunitu, poněvadž původně žádný klášter nevlastnily. Díky bratrům dominikánům ho našly na třicet let ve Znojmě.

Po odchodu bratří OP z klášterů ve Znojmě a Uherském Brodě byly mnišky OP v roce 2019 přemístěny do kláštera v Uherském Brodě s cílem vytvořit podmínky pro skutečný klášter mnišek OP s papežskou klauzurou.

Za třicet let se samozřejmě vytvořila hlubší pouta mezi sestrami OP a mnohými jednotlivci, rodinami a četnými dobrodinci, kterým nyní sestřičky velmi chybí, stejně jako jim po 800 letech chybí bratři dominikáni. Už jsme si na nový stav pomalu zvykali, když tu nás překvapila zpráva o smrti sestry **Michaely Smrčkové OP** a všechny naše vzpomínky zase znovu ožily.

Pohřební obřady se konaly v pátek 17. prosince 2021 v klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Uherském Brodě. Po obřadech byla sestra Michaela převezena podle svého přání do Znojma a uložena k odpočinku v řádové hrobce mnišek dominikánek po boku své milované dlouholeté představené matky Kateřiny Bakové.

Naštěstí díky otci děkanovi Jindřichu Bartošovi jsme se dozvěděli přibližný čas ukládání sestry Michaely do hrobu. Účast místních lidí byla veliká, jako by šlo o velký samostatný pohřeb.

Jak charakterizovat sestru Michaelu? Pro mnohé z nás byla neúnavnou, trpělivou a laskavou evangelizátorkou, které mnoho lidí vděčí za své obrácení nebo upevnění své víry. Důležitou součástí této role byla také její úžasná paměť a bystrý rozum, které jí navzdory fyzickému utrpení vydržely až do konce života.

Bohužel, brzy po sestře Michaela se odebraly k Bohu ještě **S.M. Terezie Brichťová** (+ 18.12.2021), poslední z generace nejstarších sester, a generačně mladší **S. M. Imelda Zerzavecká** (+ 21.12.2021).

Jsmo šťastni, že je sestra Michaela uložena ve Znojmě spolu s matkou Kateřinou. Škoda, že pro sestru Terezií už tu nezbylo místo. Pohřbena byla v Uherském Brodě. Sestra Terezie byla sestrou rychlých celoživotních rozhodnutí, kterým zůstávala věrná až do konce, snad i proto, že se jmenovala

Komunita sester dominikánek mnišek v Uherském Brodě. | Foto mnisky.op.cz

Věra. Bude tedy tvořit symbolický most nejen mezi Znojmem a Brodem, ale i mezi dvěma obdobími vývoje komunity. V Uherském Brodě bude odpočívat jako první a to se k ní hodí.

Za působení mnišek dominikánek ve Znojmě jsme Bohu velmi vděční. Proto se chceme denně modlit jak za sestry OP na našem hřbitově, tak i za to, aby komunita v Uherském Brodě obstála ve všech zkouškách, které ji očekávají v budoucnu.

Věra Červenková

Synoda – Boh dáva vzrast

Ja som sadiť, Apollo polieval, ale Boh dáva vzrast.

A tak nič nie je ten, čo sadiť, ani ten, čo polieva, iba Boh, ktorý dáva vzrast. (1Kor 3,6-7)

V októbri Sv. Otec František zahájil synodu na tému: Synoda o synodalite. Synoda znamená doslova „spoločne na ceste“. Synodálny proces je rozdelený do troch fáz: diecéznej, kontinentálnej a univerzálnej. Vyvrcholil Biskupskou synodou v 10/2023 v Ríme. Synoda je cesta duchovného rozlišovania, ktorá prebieha v modlitbe, v kontakte s Božím slovom, v zdieľaní a načúvaní. Je to udalosť milosti, uzdravujúcim procesom a pozvaním nechať sa viesť Duchom Svätým.

Ako prebiehala synoda v našej farnosti? Prvý krát sme sa stretli 11/2021 s moderátormi synodálnych skupín, kde sme sa oboznámili s cieľom a zmyslom synody a metodikou pracovných skupín. Materiály a metodika boli zaslané z biskupského úra-

du. Synodálne skupinky začali pracovať a celkovo sa stretli 3 krát. Vytvorilo sa 8 skupiniek, ktoré mali 51 členov. Témy, ktoré si skupinky vybrali sú nasledovné: 4x Načúvanie, 1x Na spoločnej ceste, 1x Dialóg v Cirkvi a v spoločnosti, 1x Autorita a spoluúčasť, 1x S inými kresťanskými denomináciami. Začiatkom marca boli závery zo synodálnych skupiniek zaslané prostredníctvom elektronického formulára na biskupský úrad. Na vzájomnom zdieľaní o synodálnom procese sme sa chceli s farníkmi podeliť na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo 20. 3. 2022. Veľmi sme ocenili, že sa stretnutia zúčastnil aj otec dekan Jindřich Bartoš. Zozbierali sme skúsenosti, podnety, návrhy a spoločne s moderátormi skupiniek sa pokúšame o syntézu, praktické - konkrétne návrhy, aby sme v našich farnostiach kráčali spolu, aby sme spoločne hľadali spôsob, ako by sme dobré „semienka“ zo synody mohli zasieť do našich farností.

Čím nás synoda obohatila?

Niektoré výpovede zo skupiniek: *Nasloucháním, touhou po změně, sdílením. Respektováním názoru druhého.*

Synoda nás obohatila o poznání, že Duch Svätý stále v tomto světě působí, každý člověk má co říci a dobré podněty mohou přicházet i od člověka, který pochází z odlišného prostředí než je křesťanské společenství. Společně máme sílu se vydat na cestu, kterou

neznáme, obáváme se na ni vykročit nebo se nám ani nechce.

Ze synodálních setkání si odnášíme zkušenost, že jsme schopni vyjít ze sebe samých, naslouchat si navzájem, vést konstruktivní dialog, hledat cestu a to všechno je třeba vždy začít a podpořit společnou modlitbou a prosbou k Duchu svatému, aby naše setkání vedl a inspiroval.

Radost ze společné modlitby.

Radost z toho, že Svätého Otce zajímá, co si myslíme.

Rozšíření obzorů a ukázání souvislostí.

Téma zaměřené na dialog s jinými církvemi bylo pro nás velmi obohacující.

Synoda nás obohatila tím, že nám dala možnost a prostor zamyslet se nad potřebami církve, zapojení se do dění a nad potřebou setkávání.

Ochotu zapojit se, vůli jít spolu – nejen vedle sebe naslouchat, ale také být slyšen.

Vnímali jsme ochotu se scházet, otevřenost, důvěru.

Obohatila nás metoda synody: zkušenost s modlitbou – rozlišováním – nasloucháním a dialogem, má to široký přesah a takto se dá komunikovat na všech úrovních.

Aj naďalej vytrvajme v modlitbe, veď Boh dáva vzrast!

Sr. Viannea Kisilová,
koordinátor za farností

Kázání z lednové ekumenické bohoslužby

Milí přátelé v Kristu, tento text evangelia zní mnohem temněji a znepokojivěji, když ho čteme mimo kontext Vánoc, když není orámován koledami a sváteční atmosférou. A zřejmě právě proto ho naše sestry a bratři, křesťané z Blízkeho východu, vybrali. Je v něm obsaženo brutální napětí mezi nadějí a zmarem, mezi vykopením a chystanou zkárou. A myslím, že právě proto mluví silně ke všem, kdo svět nemohou vidět barvotiskově, ke všem, kterých se dotýká bolest a násilí, ke všem, kteří usilují o mír, který stále nenastal. Evangelium o mudrcích, kteří došli k cíli a poklonili se Ježíši, nám dává naději: Boží plán ve světě nemůže nic zmařit.

A tento text má, dle mého, také velmi silné impluze pro shromáždění ekumeny. Rozděly nás historické neshody, rozdělují nás i dnes mnohé názorové a praktické rozdíly (a to často i ve vlastní denominaci), dnes se však scházíme jako sestry a bratři, připraveni k tomu, aby nás Boží slovo otevíralo a rovnalo, provokovalo a vedlo – abychom „nebyli tmou“, ale žili jako děti světa.

Prvně, hvězda, která přivedla mudrce, osvětluje mnohem větší oblast, než si často chceme připustit. Bůh k sobě vábí a láká mnohem širší publikum, než se přihlásilo ve sčítání lidu k vaší, naší, vaší a vaší církvi. Mohli bychom se v tomto příběhu vidět jako pohanští mudrcové – jako povolání pohané, vždyť málo kdo z nás je rodem z vyvoleného národa Izrael. Ale text nás chce provokovat o dost víc – nejsme v tom příběhu ten znepokojený Jeruzalém? Ta usedlá církev tehdejší doby – znepokojeni tím, kdo to tu klade otázky? Co to je za cizí lidi, kteří jdou za Bohem úplně z jiné strany a z jiných pohnutek, než jsme k Bohu přišli my?! Možná se lidé okolo nás zatím ani

neptají přímo po Bohu. Jen třeba hledají smysl nebo pokoj nebo místo, kde by mohli klást otázky. Nejsme pak někdy jako ten Herodes, který si chce chránit jen svůj trůn, svoje zvyky, svůj pohled? Herodes, kterého nezajímá Mesiáš ani druzí, ale jen to, aby se udržel tam, kde je.

Jenže (to za druhé) způsob víry, který se Bohu líbí, se nejvíc podobá cestě. Hvězda vede na cestu. Víra, která je Bohu milá, nezůstává na místě. Je to víra, která se zvedne, víra, která hledá, která má spoustu otázek, zajde i do slepé uličky, pozná to a vrátí se. Víra otevřená pro Boží oslovení mnoha způsoby, tak jak jsme to slyšeli v evangeliu – skrze stvoření, slovo Písma, hnutí srdce, sen. Víra je pohyb, ne ustrnutí, nemá být opevněným hradem. Zákoníci a velekněží jsou v dnešním evangeliu zápornými hrdiny – znají odpovědi, najdou správné místo v Písmu, ale nic to s nimi neudělá, jejich život to nezmění a dál neutváří. Dát se na cestu s mudrci naproti tomu znamená větší nejistotu a někdy i bloudění a ptaní se na cestu a možná i rozpaky nad tím, kde jsme se to octli, ale také možnost se skutečně setkat s Králem a Mesiášem.

Setkání s Mesiášem a Králem v podobě dítěte. To je to třetí, co nás má inspirovat. Mihotavé, někdy trochu nejednoznačné světlo hvězdy vede k bezbrannému děcku. Zní to tak samozřejmě, po Vánocích jsme na to přeci zvyklí. Jenže právě to není úplná samozřejmost. I moudří mudrci napřed hledají Krále v paláci, v blízkosti trůnu. Nakonec však poklekají kdesi na periferii před malým, křehkým a bezbranným dítětem, ve kterém spatří Boha. Je to právě ten paradox, kámen úrazu, skandál a neustálé překvapení, že mocný Bůh je přítomen v dítěti, že Bůh je přítomen na kříži a ve smrti. A to platí nejen tenkrát, ale i dnes. Církve, ať už

je jakéhokoliv věroučného nářečí, která by nechtěla vidět Boha v nejmenších, v křehkých a bezbranných, opomíjených a zotročovaných, nějak zásadně se s Bohem mýjí. Zůstane v paláci, ale Božím domovem je chlív. A z příkladu mudrců vidíme také: Bůh přítomný v křehkosti druhých lidí nás potřebuje. Potřebuje naši péči a soucit, naše dary.

Někdy máme obavy z toho, že jako křesťané ztrácíme vliv nebo nemáme ve svém zvěstování úspěch. Úspěch, silová řešení a moc ale nepatří do výbavy Božích následovníků. S tím se musíme nějak smířit. Co tedy JE naše cesta za hvězdou, jak se může projevat a žít církev ve své rozmanitosti, abychom byli děti světla, abychom se skutečně poklonili Králi králů?

Mudrci na cestě jsou dobrým příkladem: Že je víra cesta, to nějak teoreticky víme – teď jen to uvést do života, nezůstat sedět, být ochoten se měnit, vědět, že nevíme, že jsme nehotoví. Že nemáme pravdu, ale hledáme ji.

To nám pomáhá vnímat všechny okolo jako podobné poutníky, i když jsou nám cizí a neznámí. Pomáhá nám to zůstat otevření i vůči druhým lidem.

A máme vidět Krista v křehkosti. Což se pak prakticky projeví – jak píše prorok Izajáš i apoštol Pavel – v naší vášni a zápalu pro spravedlnost, pravdu a dobrotu tam, kde chybí. Pokud vidíme Krista ve zranitelnosti druhých, pak budeme vnášet mezi lidi také lásku, pokoj a radost, třeba skrze malé a praktické činy i dary.

A to už přece nějakou moc ve světě má!

Tak kéž jsme děti světla. Ať naše víra září. A Bůh ať skrze nás působí svou mocí.

Marta Sedláčková, farářka sboru českobratrské církve evangelické ve Znojmě

Příběh louckých premonstrátů

5. část – Loucký klášter za opatů Vincence Wallnera a Antona Nolbecka

Po smrti Karla Kratochvíle v říjnu 1712 byl novým opatem zvolen havranický rodák Vincenc Wallner. Tento vzdělaný prelát získal na salcburské univerzitě doktorát teologie a díky svým vynikajícím schopnostem a inteligenci si získal oblibu svých řádových spolubratrů. Jeho současníci mimo to zdůrazňují i opatovu lidskost a přívětivost, která mu zajistila přízeň šlechty a císařského dvora. To mu umožnilo urovnat staré spory a neshody. Opat měl velmi rád hudbu, proto si vydržoval kapelu, která poprvé hrála na oslavách vítězství křesťanských vojsk nad Turky v bitvě u Bělehradu v roce 1717. Opatovým nejmilejším místem se brzy stala lechovická dřevěná poutní

kaple. Pečoval o ni, jak nejlépe uměl. Aby bylo duchovně postaráno o poutníky, kterých k „záračné“ soše Panny Marie směřovalo rok od roku více a více, nechal v blízkosti kaple postavit příbytek pro poustevníka. Ten se měl starat i o místo samotné. Malá kaplička však brzy přestala přílivu putujících dostačovat. V roce 1718 se tedy opat rozhodl pro novostavbu poutního kostela zasvěceného Navštívení Panny Marie na návrší nad kapličkou. Vedením stavby pověřil vídeňského architekta Christiana Alexandra Oedta. Už v roce 1719 se konalo slavnostní přenesení mariánské sochy z kapličky u pramene do ještě rozestavěného kostela, který byl dostavěn až v roce 1722.

Opat Wallner nezanedbával ani klášterní statky, ke klášterním domům v Brně, Olomouci a Znojmě přikoupil znojemský dům hrabat ze Schaumburgu, u silnice v Lechovicích byla vykopána studna pro občerstvení poutníků a byl zvětšen klášterní sklep v Sedlešovicích. V roce 1723 dokončil novou domácí opatskou kapli, která byla zasvěcena Panně Marii. Stará kapitulní kaple Všech svatých byla nově vydlážděna mramorovou dlažbou a opatřena znaky opatů Freytaga z Čepiroh a Norberta Pleyera. K oblíbené kratochvíli louckých prelátů patřil lov, a tak nechal opat postavit v Louce a v Kravsku střelnici na cvičení střeleckých dovedností.

Když se na podzim 1723 vracel císař Karel VI. se svou manželkou Alžbětou Kristýnou a dcerami z pražské korunovace, zastavil se i ve Znojmě a opat byl čestným hostem slavnostní hostiny, která byla pro vzácné hosty připravena a na které vystoupila i vynikající opatova kapela. Wallner pohostil císařský pár na faře v Šatově, za což dostal děkovný dopis a kříž. O rok později se opat zúčastnil svěcení kostela v rodných Havraníkách. Na slavnost dorazil i jeho bratr Michael (ten byl od roku 1713 opatem v dolnorakouském premonstrátském klášteře v Gerasu). Wallner věnoval kostelu ve svém rodišti oltáře Nejsvětější Trojice a Panny Marie a kostelu v Šatově, kde byl pokřtěn oltář sv. Barbory.

V roce 1727 se louckému klášteře podařilo se svolením olomouckého biskupa vyměnit patronátní právo kostela sv. Jana Křtitele v Rokytnici za patronátní právo kostela sv. Petra a Pavla v Miroslavi, kam instaloval i prvního řádového kněze P. Konstatntina Karla Kryštofa Šlechtu. Miroslavský kostel byl nákladně přebudován a opatřen barokní výzdobou. Ve stejném roce se Wallner vypravil do Prahy, aby zde oslavil 100. výročí přenesení ostatků sv. Norberta z Magdeburgu do hlavního města Českého království. V prosinci 1727 slavil v Lechovicích svou primici P. Prokop Diviš, který před léty skládal své řeholní sliby před opatem Wallnerem.

Portrét opata Vincence Wallnera | Foto archiv autora

Opatova příznačná štedrost a lidumilnost se projevovala nejvíce vždy na Zelený čtvrtek. Toho dne ve Svatém týdnu bylo zvykem podarovat chudé almužnou v podobě jídla, rozdával se především chléb a víno. V roce 1728 se opatova štedrost projevila v obzvláštní míře. Pro chudé bylo připraveno na 1700 porcí ryb a 23 věder vína. Zvyk hostit o Zeleném čtvrtku chudé se prý udržel až do zrušení kláštera.

Už v roce 1720 onemocněl Wallner dnou, která jej pak sužovala po zbytek živo-

ta. Na čas ulevily lázeňské pobyty v západočeských Teplicích. Na sklonku roku 1728 se však opatův zdravotní stav začal rychle zhoršovat. Počátkem roku 1729 ještě posvětil kostel v Lančově. V létě však zeslábl natolik, že bylo třeba rychle rozhodnout o jeho léčbě. 25. srpna se dohodl s lékařským konsiliem, že pro zlepšení péče přesídlí z Louky do řádového domu na brněnském Petrově. Na začátku září se rozloučil se spolubratry a přes Lechovice a Miroslav, kde se s ním velmi dojemně loučili jeho poddaní, byl převezen do Brna, kde mu sice lékaři ulevili v bolestech, ale na záchranu bylo pozdě. Opat Vincenc Wallner zemřel 29. září 1729 a 1. října byl pohřben v Louce. Jeho bratr Michael prý dostal ve snu vidění o Vincencově smrti a ve stejném čase zemřel v Gerasu.

Téměř dva měsíce po Wallnerově smrti zasedli v Louce voliči a ze svého středu vybrali za opata mikulovského rodáka Antona Nolbecka. Ten se mohl pyšnit titulem doktora teologie, který získal tradičně na salcburské univerzitě. Nolbeck byl záhy postaven před úkoly, které se opatu Wallnerovi nepodařilo dovést do zdárného konce. Prvním z nich byla dostavba miroslavského kostela a farní budovy. Oba projekty Nolbeck ukončil a nechal se zvěčnit nad jejich vstupními portály umístěným erbem (stavba fary byla ukončena v roce 1732). Opat musel přivést do zdárného konce již téměř ukončenou stavbu lechovického poutního kostela. 8. září 1730 posvětil olomoucký pomocný biskup Egkh hlavní oltář a v červnu 1739 byly posvěceny biskupem Jakubem Arnoštem z Lichtenštejna oba boční oltáře. Nedaleko kostela byla v letech 1737-1739 postavena letní rezidence a autorem návrhu byl pravděpodobně architekt ovlivněný tvorbou vynikajícího Johanna Lucase Hildebrandta. Opat Nolbeck podnikl stavby dalších farních budov a rezidencí k louce inkorporovaných farností. Před rokem 1739 byla dostavěna rozlehlá rezidence v Loděnicích. Po Nolbeckově smrti pokračoval ve stavebních aktivitách jeho nástupce Hermenegild Mayer a síť premonstrátských far se rozšířila o rezidenci v Kravsku a Litohoři. V Litohoři byla ve 30. letech postavena kaple sv. Jana Nepomuckého, autorství je v tomto případě připisováno buď samotnému architektovi Antonu Pilgramovi, či staviteli ovlivněnému jeho tvorbou.

Období baroka bylo dobou okázalých slavností a nejnak tomu bylo i v Louce a na jí spravovaných farách. 2. května 1732 byly do Louky slavnostně ze znojmského sv. Mikuláše přeneseny ostatky jednoho z římských prvomučedníků – sv. Severa. Uloženy byly blízko oltáře sv. Norberta. Připomeňme jen, že módní záležitost dovážení svatých ostatků z Říma začala ve Znojmě dovezením ostatků sv. Olympia v roce 1636. Tito římské prvomučedníci byli prohlášeni patrony města a dny jejich svátků byly slavnými obzvláště slavnostně, o čemž svědčí i popis stoletého výročí přenesení ostatků

sv. Olympia z Říma v roce 1736. Oslava tehdy trvala celý týden. Kázáními pak slavnosti doprovodil vynikající kazatel, znojmský rodák a loucký premonstrát Sebastian Felsenecker. Opat Nolbeck se v roce 1735 vypravil osobně na pouť do štyrského Mariazellu a je třeba zmínit, že tradice poutí ze Znojma k „Magna Mater Austriae“ byla v 18. století velmi živá a v srpnových dnech se na cestu vydávalo mnoho znojmských obyvatel. Loučtí premonstráti jistě nezůstali stranou a zmínka o Nolbeckově pouti jistě nehovoří o ojedinelém zážitku.

Portrét opata Antona Nolbecka | Foto archiv autora

40. léta 18. století poznamenala válka o rakouské dědictví. Po nečekané smrti Karla IV. nastoupila na trůn jeho starší dcera Marie Terezie a sliby o jejím uznání, které dali vládcové okolních zemí jejímu otci, se ukázaly jako plané. Největší míru vojenské připravenosti ukázal pruský král Bedřich II., ke kterému se připojil bavorský kurfiřt Karel Albert a saský kurfiřt a polský král August III. a již na sklonku roku 1740 vtrhla pruská vojska do Slezska. Prvními neblahými zvěstovateli konfliktu známého jako válka o rakouské dědictví se na počátku listopadu 1741 staly čtyři pruské regimenty, které krajem prošly při přesunu do Bavorska. Horší dny však Louku teprve čekaly. Nolbeck byl nucen uvolnit klášterní peníze na stavbu opevnění brněnského Špilberku a odvedl též mimořádnou válečnou daň ve výši 1000 zl., za což mu Marie Terezie s díky poslala stříbrem vyšívány ornát z červeného sametu. 16. února 1742 pak do Louky dorazili kolem osmé ráno dva prušští důstojníci a žádali opata, aby se dostavil ke králi Bedřichovi, který tou dobou pobýval u Třebíče. Zinscenený odvoz ke králi se však u Moravských Budějovicích obrátil zpět do Znojma a opat byl zadržen v klášterním domě, kde byl přísně strážěn. Následujícího dne byl převor Prokop Diviš (jmenován byl opatem Nolbeckem na jaře

1741) požádan Prusy o vydání částky ve výši 15.000 rýnských zlatých. Hned následujícího dne bylo pro pruského krále připraveno 10.000 zlatých s tím, že zbylých 5.000 bude předáno o den později. Protože Prusové pochopili, že mohou od kláštera požadovat mnohem víc, rozhodl se Bedřich Louka osobně navštívit. Dorazil 25. února a nechal si z jižní kostelní věže ukázat okolí. Nezdržel se dlouho a převor jej před odjezdem ještě na kolenou prosil, aby ušetřil klášter a propustil opata. Bylo mu příslibeno, že se nikomu nic nestane a klášter dostal od Bedřicha speciální jednotku čtrnácti královských myslivců k ochraně. Nedisciplinovaní vojáci však obyvatele kláštera tyranizovali svým neomaleným chováním a opileckými excesy. Diviš Prusům vyplatil 27.000 zlatých. Mezitím se podařilo opatu Nolbeckovi uprchnout do Vídně a v klášteře se střídala jedna vojenská „návštěva“ za druhou. Jedni se stavili na menáž, druzí žádali koně, jiní zase rabovali v sakristii cenná paramenta. Prevor žádal opata do Vídně o další peníze. Nakonec 11. března odtáhly poslední pruské jednotky k Brnu, byly

ovšem vystřídány Sasy. V mezičase dorazil z Vídně dopis, ve kterém opat zdůraznil, že na propuštění podpřevora a provizora mají být obětovány zlaté kalichy. Na slavnost sv. Josefa – 19. března – pak Sasové odtáhli a za sedlešovickým mostem se už objevily dlouho očekávané císařské jednotky.

Prevor Diviš pak v následujících dnech (22. – 25. března) slavil bohoslužby Svatého týdne a velikonočního třidení. A tak v tomto velikonočním čase jistě stojí za zmínku to, jak nechal Diviš upravit Boží hrob v kapli sv. Norberta. Bylo postaveno velké lešení, z jehož horních rohů sestupovaly z nebes zástupy andělů. Vpravo stál anděl a v ruce třímal tasený lesknoucí se meč a vlevo anděl s biblickou „metlou národů“. Vlevo zářila kometa s německým nápisem *Budou znamení na nebi* a vpravo svítil měsíc. Uprostřed pod obrazem Ukřižovaného stála monstrance s Nejsvětější svátostí. Vedle ní vpravo klečel sv. Norbert, vlevo sv. Augustin, který s rukou na srdci připomínal *Vzhůru srdce!* Klečící lid pak odpovídal *Máme je u Pána*. Pod monstrancí byl umístěn znak kláštera, válečné symboly

a latinský nápis: *V tebe jsem doufal, Pane, kéž nejsem zahanben!* Vpravo a vlevo od oltáře bylo z každé strany namalováno šest postav a vpravo stála Spravedlnost s nápisem *Rozdrtí je železnou holí* a vlevo Milosrdenství.

Opat Nolbeck se z Vídně vrátil až 11. června a ihned předvolal převora Diviše, který byl u něj v nemilosti pro zaplacení vysokého výpalného. Diviš se vrátil do Přímětic, kde pokračoval ve svých pokusech s elektřinou. Nolbeck ještě zahájil stavbu nového kostela ve Strachotících, z plánované přestavby kláštera, pro kterou zřídil zvláštní fond a na němž bylo v okamžiku opatovy smrti 100.000 zlatých, však nebylo uskutečněno nic. Anton Nolbeck zemřel 2. srpna 1745. Byl to člověk vynikajících kvalit. Byl zbožný, podporoval vědy a umění, byl stavitelem kostelů, kaplí, far a letních rezidencí, rozmnožil klášterní majetek. Opat Nolbecka si vážili mocní a vlivní jeho doby.

Petr Eckl, historik JMM ve Znojmě

Být svatý je cool

Pod tímto názvem sa 25. - 27. 3. 2022 uskutočnila modlitbová víkendovka na fare v Louce. Zúčastnilo sa jej 21 detí od 9-14 rokov. „Sprevádzal“ nás a našim vzorom sa stal pätnásťročný Carlo Acutis, ktorého pápež František v roku 2020 vyhlásil za blahoslaveného. Obyčajný mladý chlapec: nevyhýbal sa technológiám, internetu, športu, hudbe, miloval prírodu a mal radosť zo života. Denne chodieval na sv. omšu, Eucharistiu nazýval „dialnicou do neba“. Jeho kompasom bolo Božie slovo, rád sa modlil ruženec a chodieval na adorácie, čo mu dávalo silu k skutkom lásky voči chudobným. Namiesto toho, aby si zo svojich úspor kúpil hru, kúpil radšej spacáky pre bezdomovcov. Rovnako nerád míňal peniaze na bezcenné veci, nepotrpel si na značkovom oblečení, hoci jeho rodina bola bohatá. Vďaka jeho modlitbe a príkladu, aj jeho

mama a otec začali horlivejšie praktizovať svoju vieru. Nové technológie a internet boli pre Carla prostriedkami na evanjelizáciu, aby druhých mohol pritiahnuť bližšie k Ježišovi. Ako mnohí tínedžeri, aj Carlo rád hrával videohry, ale keďže si uvedomoval, že boli potenciálne škodlivé a nebezpečné preto si predsavzal, že sa bude hrať len hodinu týždenne. Vo veku pätnásť rokov ho Boh pozval na inú cestu a to na cestu utrpenia. Vo veku pätnásť rokov ochorel na leukémiu, na ktorú onedlho zomiera. Svoje utrpenie obetoval za kňazov v ťažkostiach, Svätého Otca, Cirkev a za to, aby mohol ísť rovno do neba. Jeho liturgickú spomienku slávime 12.10.

Aj my sme počas víkendovky zakúsili „dialnicu“ podľa vzoru bl. Carla: zúčastnili sme sa sv. omše, prežívali sme blízkosť Ježiša v adorácii, bola príležitosť pristúpiť k sviatosti zmierenia, hrali sme hry, viedli rozhovory a rozmýšľali, v čom by sme ho konkrétne mohli nasledovať...

Niektoré výpovede od účastníčok:

Na víkendovom setkání pro děti, jsme byli ubytovaní na faře v Louce. Moc mě to na setkání bavilo! Dozvěděla jsem se něco ze života blahoslaveného Carla Acutise. Na jeho životě se mi líbí jeho laskavost k druhým. Taky mě zaujalo, že chodil každý den do kostela. Hráli jsme skvělé hry a chodili jsme na mše svaté. Příště pojedu určitě znovu.

Anna Steffelová (10let)

Na víkend v Louce se mi nejvíc líbil pesný program v kostele a skvělé hry. Našla

jsem si hodně nových kamarádek. Dozvěděla jsem se mnoho informací o bl. Carlu Acutisovi. O jeho životě si právě čtu knihu - Blahoslavený Carlo Acutis od Nicola Gori. Věřím, že se na víkendovce všem líbilo. Příště pojedu určitě znovu.

Jolana Steffelová (11 let)

Za spoluprácu počas víkendovky srdečne ďakujem o. Ladislavovi Bublánovi, p. Jordánkovej a p. Líškovej.

Sr. Vianea Kisilová

Carlovy myšlenky:

„Všichni se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie.“

„Boží láska může z velké krize udělat velkou milost.“

„Růženec je nejkratší žebřík, po kterém lze vylézt do nebe.“

„Ne já, ale Bůh.“

„Obrácení není nic jiného než úhel pohledu zdola nahoru, stačí jen jednoduchý pohyb očí.“

„Štěstí je pohled obrácený k Bohu. Smutek je pohled obrácený k sobě samému.“

Fotky z víkendovky sú na stránke Louka https://www.facebook.com/farnostlouka/photos/?ref=page_internal

Mezi dětmi v církevní obci nedělám rozdíly

V kostele svatého Rostislava na náměstí Kapitána Chlupa se každou neděli ke slavení liturgie schází pravoslavná církevní obec. Duchovní správu obce má na starosti Mgr. Cyril Bočkar, který působí ve Znojmě od roku 2016. Vystudoval filmovou režii. Před svým působením v církvi pracoval 9 let v Ukrajinské televizi a na státní filmové kinostudii Olexandra Dovženka v Kyjevě. Společně s manželkou vychovává 4 děti.

Jak vzpomínáte na své dětství?

Jako každý český chlapec jsem si hrál s ostatními, jezdil na pionýrský tábor do Kalicha a kromě toho, že jsem školu vůbec nebral vážně a dobrý vtip nebo komické vystoupení před tabulí pro mě bylo důležitější než dobrá známka a dobrá pověst, jsem od dětství cítil velkou touhu po propojení s „absolutním dobrem“. Tehdy jsem ještě nechápal pojem Bůh.

Mé dětství bylo také spojené s prázdninami na Ukrajině. Ukrajinský venkov je pro Čechy, jak jsem se mnohokrát přesvědčil, nepochopitelný a nepředstavitelný. Dnešní Evropan není schopen žít v té míře svobody, jakou nabízí ukrajinský venkov.

Máte i nějakou nepřijemnou vzpomínku?

Vzhledem k tomu, že pocházím z rodiny perzekuované sovětskou vládou, tak se u nás před dětmi o mnohých věcech mluvílo minimálně a naše nezodpovězené otázky visely ve vzduchu a jiskřily na obličejích dospělých. Občas nás navštěvovali zvláštní pánové, vždy přicházeli ve dvou a má maminka se v jejich přítomnosti chovala velice nepřirozeně. Hlavní rozdíl, kterého jsem si jako malý kluk všiml, byl v tom, že všechny hosty, kteří k nám chodívali, jsme přijímali v obýváku a připravovali jsme pro ně stůl s pohostěním. V případě těchto pánů se veškeré rozhovory odehrávaly v předstíni, kde moje maminka s křečovitě sevřenými rukama a mrtvolně bledou tváří odpovídala na otázky oněch pánů.

Kdy jste se rozhodl pro Vaši službu v pravoslavné církvi?

Hned při křtu jsem pocítil velkou potřebu a výzvu nejen být křesťanem, ale také aktivně Bohu sloužit. Uvědomoval jsem si že „...žeň je zajisté mnohá, ale dělníků je málo.“

Jak se Vám daří skloubit roli manžela, otce a kněze?

Daří se to těžko, neboť původně s knězem byla celá komunita lidí – diáconi a čtci, církevní služebnictvo (dveřníci, zvoníci, různí řemeslníci a další), kteří knězi pomá-

hali a každý plnil ve společenství církve svou nezaměnitelnou úlohu. Nyní nemohu ve Znojmě ubytovat ani své pomocné kněze ani jiné církevní úředníky. Nemůžeme otevřít „Nedělní školu“ a jiné dětské kroužky. Tím jsou možnosti církve i mé vlastní velice omezeny.

Při kněžském slibu se duchovenská činnost stává hlavním a zásadním smyslem života. Vše ostatní odchází na druhou úroveň. Duchovní otec se stává otcem nejen svých dětí, ale všech dětí (to mohou být i dospělí, kteří cítí potřebu mít svého duchovního otce). Mezi dětmi v církevní obci nedělám rozdíly, všechny jsou mé děti, nehledě na to, že mají své tatínky.

Lidé Vás ve Znojmě mohou často potkat s některým z Vašich dětí v nosítku nebo v šátku. U mužů a zvláště u kněžích to není častý jev. S jakými reakcemi se setkáváte?

Samozřejmě každý otec musí vychovávat své děti a věnovat se jim, vodit je do školky a školy, na kroužky a trávit s nimi volný čas. Lidé mě proto mohou vidět nejenom v kněžském podřízníku s dítětem v šále, ale i v plavkách na koupališti a v tepláčkách na hřišti. Česká společnost je plná předsudků, a proto i reakce bývají různé.

Máte kořeny na Ukrajině.

Má prababička Ludmila Bransdorfer Von Dunkelstein se ve Vídni provdala za diplomata a mecenáše Lva Bočkareva a odcestovali do jeho rodového města Lubny na Ukrajině. Po bolševické revoluci, kdy mí předci odmítli spolupráci s teroristickou sovětskou vládou a dokonce organizovali a financovali proti ní odpor, byli všichni muži naší rodiny popraveni. Ludmilu Bransdorferovou zachránilo pouze rakouské občanství, postavení a hlavně intervence vlivných lidí té doby. Mé prababičce Ludmile se podařilo vrátit z Ukrajiny do Jihlavy kolem roku 1937, spolu s mými dědečky Viktorom, který se stal policejním ředitelem v Jihlavě, a Konstantinem, který pokračoval ve své chirurgické praxi v jihlavské nemocnici.

Ve Znojmě je dnes mnoho lidí z Ukrajiny prchajících před válkou. Čím myslíte, že jim můžeme nejvíce pomoci?

Nejvíce pomůžeme dobrou vůlí, vlídností a trpělivostí. Nalikol vím, drtivá většina z nich se chce vrátit na Ukrajinu. Reálně pomoci může jen naše vláda tím, že bude ukrajinským obráncům dodávat potřebnou pomoc. A naší rolí je naší vládu „motivovat“.

V Rusku se pravoslavná církev často vyjadřuje k politickým tématům. Myslíte, že to církvi přísluší? Jakou by měla hrát úlohu?

Otec Cyril s jedním z vlastních potomků. | Foto archiv respondenta

Samozřejmě církev se musí vyjadřovat i k politickým i k jakýmkoliv jiným tématům, neboť jakákoliv naše lidská činnost vede buď ke spáse, anebo k zatracení. Právě církev se svými duchovními dary a zkušeností může a musí společnost i jednotlivce pobízet ke správnému a někdy i kárat za nesprávné, aby lidé i společnost směřovali k Božím záměrům. To, co se děje v Rusku, je však něco jiného, tam nejde o vyjadřování se k politickým a jakýmkoliv tématům. Ruská církev se stala obětí fašistického systému, který v současné Rusku existuje a propaguje zvrhlo imperialistickou ideologii Moskvy. Tento zhoubný imperiální vliv Kremlu na ruskou církev byl již v dobách takzvaných ruských carů počínaje Petrem Velikým. Avšak největší destrukce církev doznala po bolševické revoluci, kdy církev byla zničena a prakticky skončila svou působnost. Jejím znovuoobnovením v roce 1943 degenerace církve bohužel pokračovala. Stalin si uvědomil, že bez „Vyššího zásahu“ válku s hitlerovským Německem prohraje. Proto sovětský vůdce obnovil pravoslavnou církev a tím zachránil Rusko před neodvratnou porážkou. Stalin jako velice egocentrická osobnost sám sebe postavil do čela jak státní sovětské vlády, tak i do čela kriminální struktury, kterou aktivně využíval pro své účely tam, kde se nehodilo konat oficiálně, a také se postavil do čela pravoslavné církve, která působila v souladu se stalinskými plány. Stejným způsobem jako Stalin pojal vládu v Rusku i současný prezident Putin.

Ptala se Eliška Juráková

Stalo se před 100 roky: rok 1922 očima farních kronik a dobového tisku (1. část)

Tentokrát se v našem putování časem podíváme na události zaznamenané louckým farářem Františkem Treterou ve farní kronice loucké farnosti v první polovině roku 1922.

Krypta

Při silvestrovském kázání vyjádřil farář přání, aby byl Boží hrob, který doteď stál v kapli sv. Norberta, postaven o Velikonocích 1922 v loucké kryptě. Toto zbožné přání došlo naplnění. Ředitel zdejší školy Anton Vrbka, který je vždy ochoten pomoci, zveřejnil v Znaimer Wochenblatt z 12. 2. 1922 výzvu, ve které vylíčil historii a nádhery krypty a prosazoval myšlenku, aby krypta byla přeměněna na pohřební kapli. Mimo jiné píše: „Proto sjednocuji v této výzvě moji prosbu s prosbou pana faráře: Přispějte, jak jen můžete, k tomuto krásnému dílu, jehož zdar budou zvěstovat ještě budoucí časy, když zde v pašijovém týdnu naši potomci stráví jen jednu minutu skutečného, opravdového rozjímání.“

Zhotovitelské práce provedl městský stavitel Wilhelm Kraus ze Znojma.

Práce začaly 20.2.: vytrhání dlažby u oltáře sv. Michaela, vykopání vchodu, rozšíření stávajících kamenných dveří, začátek zdění nového schodiště.

26.2. až 2.3. dokončení výkopů, pokračující výstavba schodiště, začátek výroby schodišťových stupňů, proražení vstupu.

5.-11.3.: dokončení vřetenových stěn a stupňů, vybudování nové konstrukce pro výstup schodiště, úprava výstupu schodiště ve dvoře, pozvednutí dveří ve východu na nádvoří kasáren, provedení veškerých omítacích prací, důkladná oprava dlažby v kryptě, okartáčování a částečné spárování stěn a klenby v kryptě, dále úklid všech míst a odvoz suti.

V kryptě na epištolní straně byl již dříve zcela zasypaný východ, který byl použit pro nově schodiště, které vede od oltáře sv. Michaela.

Tyto práce stály 5325 K 05 h.

Čtyři týdny před Velikonocemi začal farář s **výzdobou Božího hrobu** a stavbou oltáře. Této práci věnoval volný čas až do pozdních nočních hodin. Všechny stěny byly ozdobeny většinou originálními obrazy. Na evangelijní straně byly umístěny: 2 postavy andělů, sv. Václav, P. Maria Třídubská, 14 zatavení křížové cesty od [Gebharda] Fugela, Kristus líbající kříž, Poslední večere, Kristus na Olivové hoře, jeruzalémský kříž, trnová koruna, Bolestná Matka Boží, hora Kalvárie vystavěná z kamenů s prázdným křížem; na epištolní straně: dvě postavy andělů, sv. Norbert, Ukřížovaný, modlíci se Kristus, Kristus padající pod křížem, Kristova hlava, umírající Spasitel. Dva pra-

pory visící vzuadu.

V prostoru před východem na nádvoří kasáren se nachází „muzeum“. Obraz Marie z Wittelsbachu, plán louckého kláštera, historické vyobrazení Louky, nejstarší matrika a znak opata Řehoře Kleina. Obrazy pochází z kostela, z fary, od sester hedviček ze Sedlešovic a od soukromých osob. Elektrické světlo bylo zavedeno z kasáren. Kromě něj hořely ještě 4 viktorinovy lampy, 3 petrolejové lampy a asi 15 svící. Obětavost farníků byla udivující. Dary obnášely celkem 13.481 K. Výdaje obnášely: 14.534 K. Rozdíl byl pokryt pozdějšími sbírkami.

Byly to dny plné námahy, ale také radosti.

Znaimer Wochenblatt uveřejnil 6. května 1922: *Náhra letos dokončené a na Boží hrob přeměněné Krypty překonala všechna očekávání. Podzemní svatá pohádka. Stěny byly ozdobeny vybranými originálními obrazy, pouze scény vyobrazující utrpení a smrt Krista a jeho Bolestné Matky a 14 obrazů křížové cesty od Fugela, Boží hrob v záplavě květin, vše osvětlené elektricky a svíčkami. Odborníci zblízka i daleka nešetřili obdivem a chválou. Samozřejmě musela být zachována starobylost, a proto nemohla být krypta s jejími románskými pískovcovými sloupy a klenbami natřena vápnem, jak si to přálo venkovské obyvatelstvo, protože krypta je stará 730 let, a protože není moderním salo- nem, ale na prvním místě kostelem, pak pohřbištěm, a nakonec Božím hrobem. Odborné restaurování by stálo hrobové peníze, což je v současné době nemyslitelné. Kryptu si prohlédli němečtí členové znojemské obecní rady, mnoho architektů a stavitelů a byli spokojeni s tím, co vzniklo.*

Svátku zmrtvýchvstání se zúčastnilo okolo 5000 věřících, takže prostorný loucký kostel je nemohl pojmut. Chvála za to patří obětavým obyvatelům farnosti, kteří umožnili svými dary ve výši 13.481 korun nejen zpřístupnění a restaurování zanedbané krypty, ale také nákup mnoha důležitých kostelních předmětů nebo jejich opravu, stejně tak i pořízení nového hřbitovního zvonu v hodnotě 4000 korun. (Toto napsal sám farář.)

16. dubna. O Velikonocní neděli podal farář před zcela zaplněným kostelem zprávu o svém konání a poděkoval všem dobrodincům. Průvod vzkříšení prošel s povolením velitelství kasáren z nádvoří kasáren přes park do kostela.

Nový hřbitovní zvon

Farář objednal nový hřbitovní zvon u firmy Ad. Hiller's Witwe und Sohn v Brně. Je ulit ze 78 % čistě mědi a 22 % lánkové cínu, bez nápisů, má průměr 500 mm a se srdcem váží 64 kg. Zvon se srdcem stál 3584

korun. Tento obnos byl kryt sbírkami. Pokrývačské práce na zvonici stály 660 K a zaplatil je kostelní konkurenční výbor.

14. května. Byla neděle. Dopoledne byla před zvonící vystavena kazatelna, věž byla vyzdobena šefky, prapory, stuhami, křížem a dvěma obrazy sv. Barbory. Odpoledne ve 2 hodiny vyšlo procesí z kostela ke hřbitovu.

Za asistence pana kaplana Johanna Illeka, který pomáhal faráři s pracemi v kryptě a na Božím hrobu a také nyní, posvětil farář nový zvon na jméno svaté Barbory. Poté vystoupil na kazatelnu a vylíčil neúnavnou práci konkurenčního výboru a jeho předsedy Heinricha Gregera, starosty Oblekovic, ve spojení s pracovitým okrskovým lékařem Dr. Theodorem Jillym

Farář poté připomněl starý zvon, který nesl vyobrazení Ukřížovaného a sv. Barbory. Bylo na něm napsáno: „Goss mich Johann Begl in Znaimb“ a latinský chronogram: „Beata Vlrgo Barbara, agone pressos foVe, CorDe preCaMvr“ (1716). Bez srdce vážil 66 kg. K válečným účelům byl odebrán 10. března 1917. Ve zbývající části projevu se farář zabýval významem hřbitovního zvonu, smrti spravedlivých a vyslovil přání, aby od nynějška zvon zvonil nejen po úmrtí farníků, ale také při příchodu smutečního průvodu na hřbitov. Následně se jasně a čistě rozezněl zvon – zbožní se tiše pomodlili Otče náš. Načež se školáci nahlas v chóru pomodlili „Svatá Barboro, ty vznešená nevěsto“ (Heilige Barbara, du edle Braut.) Slečna Lorenzová přednesla báseň: „Smrt a Spasitel“ (Der Tod und der Heiland) a dva žáci Anton Mahr a Josef Hora báseň: „Kaple“ (Die Kapelle) od [Ludwiga] Uhlanda. Loucký mužský pěvecký sbor zazpíval „Sturmbeschworung“ a „Ave Maria“.

Nakonec farář poděkoval všem dobrodincům.

Hřbitovní zvone – plange mortuos! (oplakávej mrtvé!)

Nový vlastník louckého mlýna pan František Vránek nechal obnovit **nápis pod erbem zakladatele opata Šebestiána II.**

Zní: Utere posteritas! Multis gravibusque Sebastus me struxit pensis. Utere posteritas!

Farář ho přeložil ve stejném metrickém rýmu následně:

Uživej potomstvo! Mnohým a těžkým Sebastianus mne stavěl nákladem! Nuž! Uživej potomstvo dál!

Annos salutis 1592.

9. března. Farní úřad požádal obec Sedlešovice o svolení, aby **gotický sloup, který stojí nedaleko sedlešovického mostu**, mohl být postaven ve farním kostele v Lou-

ce vlevo před hlavní oltář. Ve svém díle „Klosterbruck und seine Schicksale“ ředitel Vrbka uvádí, že sloup „byl kdysi používán jako svatostánek v louckém kostele.“

Farář ve své žádosti uvedl mnoho důvodů, že sám zaplatí transport, nechá sloup

renovat, zůstane vlastnictvím obce Sedlešovice. Nadarmo! Odpověď zněla: „Podle rozhodnutí obecního zastupitelstva z 2. dubna 1922 zůstává gotický sloup v obci Sedlešovice a nebude dán do Louky.“ Johann Brunner, obecní zastupitelstvo.

(Sloup, nyní nazývaný morový sloup, pochází z roku 1525 od Königa – žaka slavného stavitele Mikuláše ze Sedlešovic.)

Přeložil a uspořádal Ondřej Lazárek

Stalo se krátce

Zemřela Bedřiška Znojemská

Foto: www.znojemska.cz

V 93 letech zemřela 18. prosince 1921 malířka Bedřiška Znojemská, vlastním jménem Božena Krejčová. Patřila mezi oceňované tvůrce ilustrací, kreseb a maleb s náboženskou tematikou. Poslední rozloučení proběhlo 30. prosince v Praze.

V Jiřicích byla před deseti lety zpřístupněná její meditační křížová cesta. Její umění je možné najít i v Hlubokých Mašůvkách, kde vyzdobila sedm kamenných kapliček. Znojemská původně studovala lékařskou fakultu, pro své náboženské postoje ale byla ze studií vyloučena. Soukromě studovala malířství.

Teprve po roce 1989 mohla svobodně vystavovat doma i v zahraničí. Bedřiška Znojemská zaměřila svoji tvorbu především na sakrální umění. Její obrazy malované v duchu romantického symbolismu vyprávějí příběhy. Jistě platnými zůstávají její slova: „*Budoucnost světa nespočívá v technice, ale v množství lásky, kterou probudíme v druhých.*“ RIP

Vzpomínka na P. Toufara

Dne 25. února 2022 uběhlo 52 let od chvíle, kdy komunistická strana umučila katolického kněze Josefa Toufara. Na ulici Jana Palacha se v tento podvečer uskutečnilo vzpomínkové setkání, které odkaz tohoto statečného muže připomnělo. Zaznělo několik projevů – Ondřej Lazárek upozornil na jeho morální integritu, kterou si zachoval i během krutých policejních výslechů, David Grossmann s Adélou Grossmannovou citovali z Toufarových dopisů a z dobových záznamů StB. O hudební doprovod se postarala skupina Mosty, která se po skončení akce přesunula do kostela sv. Jana Křtitele, kde pokračovala vzpomínkovým koncertem.

Během večera byl na ulici Jana Palacha také umístěn portrét Josefa Toufara, na kterém je citát z jednoho z jeho posledních kázání. Výrok, abychom žili tak, jako bychom dnes zemřít měli, zněl mrazivým večerem den po začátku ruské agrese na Ukrajině obzvláště naléhavěji a aktuálněji.

(Petra Bláhová)

Oslava 40. narozenin otce Ladislava Bublána

V sobotu 19. 3. 2022 oslavil otec Ladislav Bublán své 40. narozeniny. Oslavu zahájil dopoledne děkovnou bohoslužbou a odpoledne uspořádal posezení na faře v Louce. Akce se zúčastnili především otcovi farníci, ale přijeli také jeho příbuzní. Na faře bylo veselo, hrálo si tam spousta dětí a nechybělo ani dobré jídlo a pití. *(MO)*

Děti za děti

Každou první středu v měsíci se těšíme na dětské mše v kostele sv. Václava v Louce. Několik dní předem mší sestra Viannea vždycky posílám informace, abychom věděli, na co se máme připravit. Dubnová dětská mše patřila modlitbám za mír na Ukrajině. Celou mši provázal podtitulek Děti dětem. Děti mohly vzít pro děti z Ukrajiny nějaký dárek či sladkost. Smyslem bylo něčeho se vzdát pro děti z Ukrajiny, které teď žijí s námi ve Znojmě. Konkrétně přijela sympatická skupinka maminek s dětmi, co žijí na faře sv. Kříže. Bylo příjemné pozorovat, jak

se počet dětí v kostele zdvojnásobil a jak děti zcela přirozeně komunikovaly i přes jazykovou bariéru. Společně s obětními dary děti přinesly i dárky pro děti z Ukrajiny. Na konci mše děti z fary odcházely obdarované od našich dětí. Dárky udělaly velkou radost. Jen moje děti plakaly, že nic nedostaly. Tak jsem se jim snažila vysvětlit, že někoho obdarovat je vlastně stejně krásné, jako dárek dostat. Myslím, že to pochopili, až když dostali bonbóny od Ukrajinců :-).

(Eliška Juráková)

Velikonoční pysanky

Dne 10. dubna 2022 se v sále dominikánského kláštera konal workshop barvení vajíček ukrajinskou metodou zvanou pysanka. Akci si vzala pod křídla Tereza Texlová se svojí rodinou, která nachystala vše potřebné – barvy, vosky, fény na sušení vajíček a především speciální pera, kterými se na vyfouknutá vajíčka „píše“. Inspirací pro uspořádání akce jí byly nové obyvatelky fary, které tuto metodu ovládají a které účastnicím a účastníkům také ochotně ukázaly, jak na to. Celé nedělní tvořivé odpoledne, kterého se zúčastnilo několik desítek lidí, probíhalo v česko-ukrajinské velmi přátelské atmosféře. Činností na výběr bylo mnoho – od zdobení vajíček přes prohánění se na koloběžkách po křížové chodbě až po pojídání vynikajících koblížků a dalších dobrot. Děti dokonce mohly ze speciálního samotvrdnouceho těsta na vajíčka vyrábět originální stojánky.

Zdobení vajíček se chopily nejen ženy, ale i muži, kteří naznali, že uplést žílu je podstatně jednodušší, než složitě vyornamentovat vajíčko a následně ho rozobít. Několik rozbitých skořápek ale rozhodně náladu nepokazilo. Spolu s krásnými barevnými vajíčky si návštěvníci workshopu odnášeli i příjemný pocit z pohodově stráveného odpoledne. Organizátorce akce patří velké poděkování!

(Petra Bláhová)

Výroba nových zvonů pro kostel sv. Kříže

„Nebojte se, Ježíš byl vzkříšen.“ Nápis na formě zvonu Vzkříšení. | Foto: www.vsechsvatych.cz

V současné době se intenzivně pracuje na výrobě nových zvonů pro kostel sv. Kříže ve Znojmě. Smlouva uzavřená se zvonářskou firmou Rudolf Perner z německého Pasova zahrnuje pořízení tří nových zvonů o celkové váze 1090 kg. Oproti původnímu záměru bylo z důvodu nárůstu ceny zvonovery přistoupeno k objednaní souboru zvonů o nižší váze. Stávající kostelní zvon g1 (550 kg) tak doplní nové zvony a1 (500 kg), c2 (350 kg) a d2 (240 kg). Největší z nových zvonů bude zvonom Zmrtvýchvstání, druhý zvon bude zasvěcen P. Marii Znojenské a třetí nejmenší sv. Josefu.

V měsíci únoru až dubnu proběhla ve zvonářské dílně výroba hliněných forem včetně osazení reliéfů a nápisů. Lítí nových zvonů je naplánováno na 13. dubna.

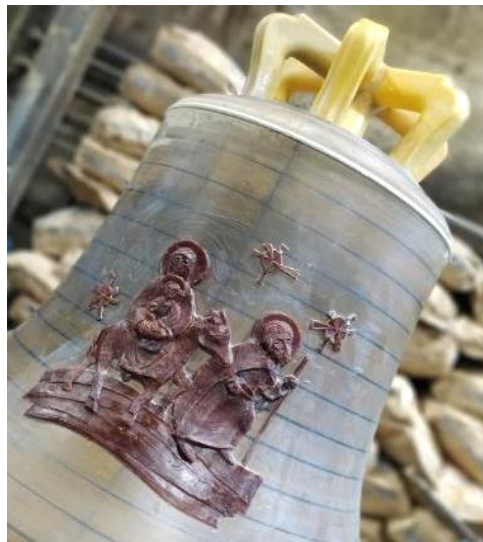
Plastickou výzdobu zvonů zajistila brněnská dílna Všech svatých pod vedením Ing. arch. Jiřího Šťasty. Výzdoba zahrnuje biblické motivy, které se váží k zasvěcení jednotlivých zvonů.

K ikonografii jednotlivých zvonů se vrátíme v příštím čísle zpravodaje. Nyní snad jen tolik, že nejmenší zvon zasvěcený sv. Josefovi ponese reliéf Útěk do Egypta. Reliéf byl tvořen právě v době, kdy se do Evropy začala valit vlna ukrajinských uprchlíků, převážně matek s dětmi, které hledaly útočiště před brutální válkou rozpoutanou v jejich rodné zemi. I Maria s Josefem byli uprchlíky, kteří museli emigrovat z Betléma do Egypta, aby zachránili život malému Ježíšovi. Tento výjev nám tak bude připomínat i Ukrajince, kteří byli nuceni uprchnout a stejně jako Svatá Rodina hledají útočiště v neznámé zemi. Doufáme, že moc dnešních Herodů bude brzy zlomena, aby se tito utečenci mohli vrátit zpátky domů.

Nové zvony budou pořízeny k 300. výročí od schválení veřejné účty k milostnému obrazu P. Marie Znojenské, které připadá na závěr letošního roku. Posvěce-

ní zvonů je předběžně plánováno po letních prázdninách. Náklady na vlastní výrobu zvonů a dodání potřebného příslušenství včetně elektrického pohonu činí téměř 1,9 mil. Kč. Další výdaje si vyžádají potřebné úpravy ve věži. Účelový dar pokrývající většinu nákladů na pořízení nových zvonů věnovala společnost Elektrokov.

Ondřej Lazárek

Reliéf Útěk sv. Rodiny do Egypta na formě zvonu zasvěcenému sv. Josefovi. Vyobrazení bylo tvořeno v době, kdy do Evropy začali proudit ukrajinskí uprchlíci. | Foto: www.vsechsvatych.cz

FARNÍ PŘÍŠTĚ

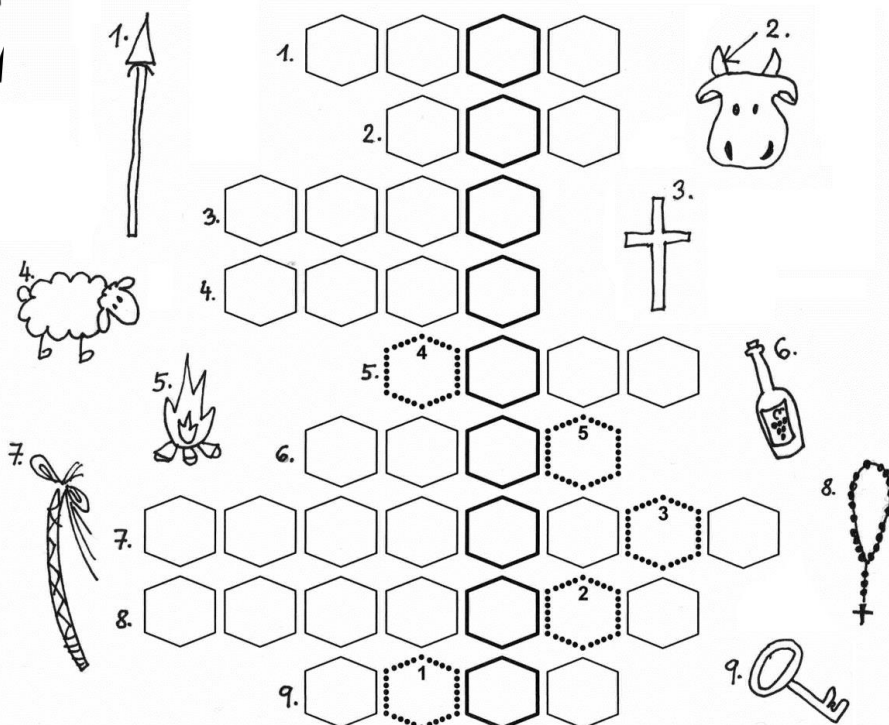
Milí hraví čtenáři!

Tentokrát jsme pro Vás zkřížili dvě křížovky. Pokud správně vyplníte slova z obrázkové nápovědy, můžete si doplnit první část výroku Matky Terezy. Druhou část pak vyzískáte z tečkovaných políček, pokud písmena přečtete v naznačeném pořadí.

Vaši PaKLíci

„Někteří lidé přicházejí do Tvého života jako .....

Někteří přicházejí do Tvého života jako .....

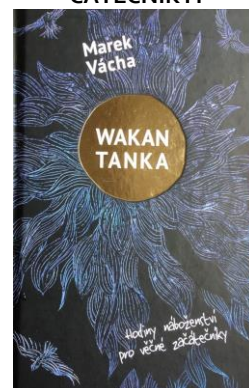

Velikonoční bohoslužby

kostel	Zelený čtvrtek (14.4.)	Velký pátek (15.4.)	Bílá sobota (16.4.)	Boží hod (72.4.)	Pondělí vel. (18.4.)
Sv. Mikuláš	16 h	16 h	18 h	9 h, 11 h	9 h, 11 h
Sv. Kříž	18 h	18 h	20 h	8 h, 10 h, 18 h	8 h, 10 h, 18 h
Louka	18 h	18 h		5 h	8 h
Přímětice	18.30 h	18.30 h	20.30 h	9.30 h	9 h
Kuchařovice				8 h	7.30 h
Havraníky				9.45 h	
Konice		18 h *			11.15 h
Popice				16 h	
Šatov					9.45 h

* akolyta

POVÍDÁNÍ MARKA ORKO VÁCHY NAD JEHO KNIHOU WAKAN TANKA. HODINY NÁBOŽENSTVÍ PRO VĚČNÉ ZAČÁTEČNÍKY.

Dne 7. května 2022 v 18.00 hod.
Centrum Louka (opravená stará škola v Louce – Znojmo)
Vstup volný, akce je benefiční na podporu rodin uprchlíků z Ukrajiny.
Pořádá Znojemská pobočka České křesťanské akademie.

VÝROČÍ

8. března uplynulo 15 let od smrti dlouholetého znojemského varhaníka **VLASTIMILA NEŠETŘILA**. RIP

19. března oslavil 40. narozeniny správce loucké farnosti **R.D. LADISLAV BUBLÁN**.

24. března uběhlo 190 let od narození **P. KONSTANTINA PROCHÁZKY OP** (1832-1910). Narodil se ve Vémyslicích a po kněžském svěcení působil téměř celý život při dominikánském klášteře ve Znojmě. Zde byl 8krát! zvolen převorem a v letech 1875-1902 spravoval farnost sv. Kříže. Jako první byl pohřben do nové řádové hrobky na znojemském městském hřbitově. RIP

13. dubna oslaví 60. narozeniny znojemský rodák **R.D. IVO VALÁŠEK**. Po kněžském svěcení v roce 1990 působil ve farnostech

českobudějovické diecéze. Od roku 2020 spravuje farnost Klobouky u Brna.

Na duben připadá 15. výročí od smrti dlouholetého příspěvatele našeho zpravodaje **MUDr. KARLA FILY**. RIP

25. května uplyne 20 let od kněžského svěcení **P. EFREMA JINDRÁČKA OP**, který v letech 2002-11 působil jako kaplan u Sv. Kříže. V současnosti vyučuje na dominikánské univerzitě Angelicum v Římě.

30. května uběhne 70 let od smrti **P. FERDINANDA NESROVNALA** (1896-1952), který v letech 1950-52 spravoval farnost sv. Kříže. Zemřel krátce po svém uvěznění v důsledku „vyšetřování“ státní bezpečností. Jeho zdejší působení připomíná socha sv. Judy Tadeáše, kterou objednal pro kostel sv. Kříže. RIP

23. června oslaví 70. narozeniny **R.D. PAVEL KOPECKÝ**, který v letech 1988-93 spravoval farnost sv. Mikuláše. V současnosti působí ve farnosti Čebín.

24. června si připomeneme 5. výročí kněžského svěcení loucký farář **R.D. LADISLAV BUBLÁN**.

Na 29. června připadá 30. výročí kněžského svěcení **P. MARIANA HUSKA OPraem**, který v letech 2003-19 spravoval farnost Louka. V současnosti působí jako farář u Sv. Jakuba v Jihlavě.

29. června si připomeneme 20 let od kněžského svěcení **R.D. PAVEL SOBOTKA**, který v letech 2010-15 spravoval farnost Přímětice. Aktuálně je farářem v Hrádku a spravuje také další okolní pohraniční farnosti.

Nově opravená kaple na ulici Napajedla

Foto Drahomíra Trčková

Uprostřed ulice Napajedla ve Znojmě, kterou lidé znají pod názvem Trenkperk či Trempekr, stojí empírová kaple Panny Marie Bolestné. Oprava této cenné památky, jež je v majetku města Znojma, byla právě v této době dokončena. Stavební a restaurátorské práce probíhaly postupně od roku 2015 v několika etapách. Náklady na opravu hradilo město. Opravu organizačně zajišťovala Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojemského.

Kaple Panny Marie Bolestné byla postavena v roce 1831, po epidemii cholery ji nechal zbudovat majitel koželužen na Dyj-

ské ulici Bauer se svou manželkou. Uvnitř se nachází barokní sousoší Piety, které na ulici Napajedla volně stálo již dříve, kamenný oltář a sochy dalších světců. Současné opravy kaple provedl kamenický mistr Mgr. Jiří Helma, restauroval sochařskou výzdobu a kamenné prvky. Na jeho práci navázal restaurátor a malíř Mgr. Marek Urbanovský se svými žáky, který objevil pod starší přemalbou pozůstatky původní iluzivní malby.

Alena Paulenková

Kalendář akcí

24.4. Ne	poutní mše svatá ke sv. Jiří v 7.30 ve Štítarech měsíční modlitba v popické kapli v 15 h VELIKONOČNÍ HUDBA u Sv. Kříže v 15.30 – Chrámový sbor sv. Kříže, skupiny Mosty a Minima, Znojemští hudebníci
1.5. Ne	pěší pouť mužů do Jevišovic ke sv. Josefovi , ve 12.30 vycházejí pěší poutníci z Vranova nad Dyjí, v Jevišovicích pobožnost ke sv. Josefovi v 18 h
7.5. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h dívčí pěší pouť z Vranova nad Dyjí do Kostelního Vydří , zahájení v 6 h požehnáním ve vranovském kostele, zakončení v 19 h mší svatou v Kostelním Vydří Povídání Marka Orko Váchy nad jeho knihou Wakan Tanka v 18.00 v Centrum Louka (opravená stará škola v Louce)
28.5.	žehnání nového hasičského auta v Plenkovicích ve 14 h
29.5.	křty dospělých u sv. Mikuláše při mši sv. v 9 h
4.6. So	UDÍLENÍ SVÁTOSTI BIŘMOVÁNÍ v 10 h u Sv. Mikuláše (o. biskup Vojtěch) měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h
5.6. Ne	posvícení ve Vranově v 9.15 pouť ke Svatému Duchu v Šumné v 11.30 h první svatě přijímání v Hnanicích v 9.45 h sbírka na charitativní účely
6.6. Po	SVATODUŠNÍ POUŤ U OBRAZU P. MARIE ZNOJEMSKÉ u Sv. Kříže v 18 h, zahájení jubilea 300 let od prohlášení milostného obrazu (2.11.1722)
10.6.	NOC KOSTELŮ od 18 h (blíže na www.nockostelu.cz)
11.6. So	poutní mše svatá ke cti Nejsvětější Trojice v kostelíku Nejsvětější Trojice Oblekovic – Bohumilice v 16 h
12.6. Ne	první svatě přijímání u Sv. Mikuláše v 9 h první svatě přijímání v Louce v 8 h DĚTSKÝ DEN na faře v Louce v 15 h
16.6. Čt	Slavnost Těla a Krve Páně , mše sv. v 18 h u sv. Kříže a průvod do kláštera
19.6.	průvod kolem kostela u sv. Mikuláše po mši sv. v 9 h
26.6. Ne	Slavnost Božího Těla na Bítově v 8.30 h, ve St. Petříně v 11 h sbírka na kněžský seminář

Májové pobožnosti – farnost Louka: kostel Nejsv. Trojice v Oblekovicích – Bohumilicích – každé květnové úterý v 17 h

MINISTRANTSKÝ DEN PRO MINISTRANTY BRNĚNSKÉ DIECÉZE se koná 30. 4. 2022 v olomouckém semináři. Ministrantský den je setkání ministrantů, při kterém nechybí mše svatá s naším otcem biskupem, stanovišťová hra a prohlídka kněžského semináře. Co s sebou: svačinu, pití, spíše sportovní oblečení. Pokud by ministranti z našich farností chtěli jet, můžeme se domluvit na společné dopravě. Kontaktujte P. Jindřicha Čoupeka (731 402 652).

CYKLOPOUŤ Z PŘÍMĚTIC DO JENÍKOVA

se koná ve dnech 19.-22.6. V neděli začínáme požehnáním v Příměticích v 15 h. Závěr ve středu v 11 h v Jeníkově.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V HRADCI KRÁLOVÉ

se koná od 9. do 14. srpna 2022. Je určeno mladým od 14 do 26 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství dalších mladých lidí. Mo-

tem setkání je slovo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.“ Program sestává ze společných modliteb, katechezí, přednášek, workshopů, koncertů, debat, diskusí, divadelních představení, ... To vše se děje na celostátní úrovni, které na okresech nemůžeme dosáhnout. Tomu pak odpovídá i atmosféra. Při přihlášení do 31.5. je cena 1600,- Kč. Mladé srdečně zveme. Kdo by se chtěl dozvědět více, nalezně vše důležité na stránkách www.celostatnisetkanimladeze.cz

OTVÍRÁME SPOLEČNĚ PÍSMO SVATÉ

Každé druhé pondělí od 18.45 h na faře u sv. Kříže se společně setkáváme, abychom se modlili s Božím Slovem. Na setkání se těší Sr. Viannea.

Každý první pátek je v kostele sv. Kříže od 15 do 17 h adorace a příležitost ke sv. zpovědi

Adorace, svátost smíření každý pátek od 15 h do 16.00 h v kostele v Louce, případně na faře v Louce

On-line mše svatá každé úterý z loucké farní kaple v 18 h – mimo slavnosti

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ V LOUCE – každou první středu v měsíci v 18 h

P. Jindřich Čoupek hledá šikovného farníka, který by byl schopen a ochoten položit 50 m² kachličkové podlahy na faře v Prosiměřicích (tel. 731 402 652).

MODLITBA ZA NOVÉHO BRNĚNSKÉHO BISKUPA

Bože, Dobrý pastýři, svěřujeme ti jmenování nového brněnského diecézního biskupa a prosíme: veď mysl Svatého otce i všech, kteří nesou za tuto volbu odpovědnost. Dej nám takového biskupa, který bude tvým obětavým a věrným služebníkem a bude usilovat o to, co se ti líbí a co je k prospěchu Božího lidu i celé církve. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Kontakty na znojemské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo
Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo
Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo
duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš
tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz
kaplan: R.D. Jaroslav Jurka
tel. 776 522 587, e-mail: jardajurka@seznam.cz
web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo
duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán
tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz
web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice.
duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652
kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154
e-mail: farnostprimetice@seznam.cz
web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo
duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: **farni.zpravodaj@outlook.cz**. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 01/2022 vyšlo 14/04/2022 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 3. června 2022.**